

ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ ΕΝΑΤΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ — ΙΟΥΝΙΟΣ

1936

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ Α. Ε.
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 23 ἢ ΠΕΣΜΑΖΟΓΛΟΥ 3Α
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΡΕΥΝΗΤ. Κ. Ε. ΙΤ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2008

Ἀρχαιοτήτων κ. Γιάννη Μηλιάδη. Ἐνας ἐκλεκτός κόσμος τῶν ἐπιστημῶν, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν τεχνῶν συγκεντρώθηκε ἀπὸ τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα στὴν εἴσοδο τοῦ Ἱεροῦ Βραχίου, διψώντας νὰ συμπληρώσῃ τὶς γνώσεις του γιὰ τοὺς ἀθάνατους ναοὺς τῆς ἀρχαιότητος.

Ὁ κ. Γιάννης Μηλιάδης μίλησε ἐπὶ δύο ὁλόκληρες ὥρες, πρῶτα γιὰ τὰ προϊστορικά χρόνια τοῦ Λόφου αὐτοῦ, ποῦ ἦταν προσωρισμένος νὰ παίξῃ ἕναν ἀπὸ τοὺς πρῶτους σημαντικούς ρόλους, ὄχι μόνο στὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα, γιὰ τὴ χρησιμοποίησή του ἀπὸ τοὺς πρῶτους ἑλληνικοὺς λαοὺς ὡς πόλεως τῶν, γιὰ τὰ χρόνια τοῦ Θησέως ἔπειτα, ποῦ ἔνωσε, κάτω ἀπὸ τὸ σκήπτρό του, ὅλους τοὺς ὀλόγυρα συνοικισμοὺς τῆς Ἀθήνας καὶ τῆς Ἀττικῆς, στήθηκε στὸ χρυσοῦν αἶώνα τοῦ Περικλῆ, ποῦ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιβολή του καὶ τὴν ἐμπνοή του μάζεψε τὰ ἀρμονικώτερα πνεύματα ποῦ γνώρισεν ἡ οἰκουμένη γιὰ νὰ διαρρυθμίσουν τὴν Ἀκρόπολη καὶ γιὰ νὰ τῆς στήσουν τὸν Παρθενῶνα μετὰ τὰ μεγαλόπρεπα Προπύλαιά της, πέρασε ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους, τὸ Μεσαίωνα, τοὺς Φράγκους, τοὺς Ἑνετοὺς, τὸ Μοροζίνη, ἀνιστορώντας τοὺς τραυματισμοὺς της καὶ τὶς καταστροφές της, καὶ ἔφτασε στὴν ἀτελευτήρωσή της καὶ στὴν ἐπάνοδό της στὴ λατρεία ὅλου τοῦ πολιτισμένου κόσμου.

Ἡ ὁμιλία αὕτη ἄφισε τὴν πιὸ ἀνεξάλειπτη ἐντύπωσι. Γιατί ὁ κ. Γιάννης Μηλιάδης δὲν ἀρκέστηκε νὰ μιλήσῃ μετὰ τὸ ξηρὸ ἔπος τοῦ ἀρχαιολόγου. Μίλησε συγκινημένα καὶ κατώρθωσε, ἐξηγώντας τὰ πιὸ δύσκολα προβλήματα ποῦ ἀπασχόλησαν τοὺς ἀθάνατους καλλιτέχνες τῆς ἀρχαιότητος, νὰ δημιουργήσῃ μιὰν ἀτμόσφαιρα τῶν περασμένων καὶ νὰ παρασύρῃ τοὺς ἀκροατὲς του στὰ χρόνια τῶν Παναθηναίων.

Τέτοιοι ἀρχαιολογικοὶ περιπάτοι μορεῖ νὰ πῆ κανεὶς πὼς ἔρχονται στὴν ὥρα τους. Θὰ τοὺς συνιστοῦσα ὀλόθερμα στὴν Ἑλληνικὴ Νεότητα, ποῦ παραδέρνει μέσα στὴν τρικυμία τῶν πιὸ ἀντίθετων καὶ τῶν πιὸ ἐξωφρενικῶν πνευματικῶν ρευμάτων ποῦ μᾶς στέλνει πότε ἢ Δύση καὶ πότε ἢ Ἀνατολή.

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Ὁ Κίπλιγκ καὶ ἡ Ἑλλάς

Ἐγράψαν πολλὰ κατὰ τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἰς ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ διὰ τὸν Κίπλιγκ. Ἀλλ' ἐλησημονήθη κάτι, τὸ ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἐνδιαφέρει τὴν Ἑλλάδα.

Δὲν ἦτο, βεβαίως, ὁ Κίπλιγκ φιλέλληνας μετὰ ὅλην τὴν ἐννοίαν ποῦ δίδομεν εἰς τὴν λέξιν ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Βύρωνος ἢ καὶ τοῦ Σέλλεϋ. Πρὸ παντός, ἦτο Βρετανὸς πατριώτης, καὶ τὰ ἔργα του δὲν ἐπηρέασεν ἡ ἐνδοξοτέρα ἐποχὴ τῆς νεωτέρας Ἀγγλικῆς ἱστορίας, ἡ Gladstonian era, ἄλλ' ὁ παλμὸς τῆς Ἑλλάδος, ὁ ὁποῖος ὠδήγησε τὸ ἔθνος εἰς τὴν ἐξόρμησιν τοῦ 21, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸν ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον.

Καὶ ὁ Κίπλιγκ μετέφρασεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν τὸν Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας τοῦ Διονυσίου Σο-

λομοῦ. Εἶπα μετέφρασε δὲν εἶναι ἀκριβολογία ἀπέδωκεν εἰς τὴν Ἀγγλικὴν ἑπτὰ, νομίζω, στροφάς τοῦ ὕμνου. Δὲν τὸν ἔχω πρόχειρον ἄλλ' αἱ δύο πρῶται στροφαί, τὰς ὁποίας ἐνθυμοῦμαι, δίδουν τὴν πρέπουσαν ἐντύπωσιν τοῦ κάλλους τῆς ἀποδόσεως :

I know thee of old
Oh! divinely restored
By the light of thine eyes
And the sight of thy swora

From the graves of our slain
Shall thy valour prevail
As we greet thee agrain
Hail liberty, Hail!

Ἀπὸ τὴν πρώτην στροφὴν λείπει ὁ ὑπέροχος στίχος «ποῦ με βιά μετράει τὴ γῆ». Ἀλλ' εἶναι δυνατόν ὁ στίχος αὐτός νὰ μεταφρασθῆ ἢ κἂν ν' ἀποδοθῆ ἢ ἐννοιά του :

Ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐννοίας τοῦ Σολωμικοῦ ἀριστοουργήματος ἐγένετο τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Δημητρίου Κακλαμάνου. Ἡ μακροχρόνιος ἐν Λονδίνο ὑπηρεσία τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Γενναδίου εἶχε δημιουργήσῃ μιὰν παράδοσιν διὰ τὴν Ἑλληνικὴν πρεσβείαν ὡς Ἑλληνικοῦ Κέντρου ὄχι μόνον διπλωματικοῦ, ἀλλὰ καὶ πνευματικοῦ. Τὴν παράδοσιν δὲ ταύτην συνέχισεν ὁ Κακλαμάνος, τιμώμενος ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Ἀγγλων ὡς μελετητῆς τοῦ Βυρωνείου ρομαντισμοῦ.

Ἡ μετάφρασις τοῦ Κίπλιγκ ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον εἰς τὸν «Ἡμερήσιον Τηλέγραφον» τοῦ Λονδίνου. Καὶ ἐπῆρξαν ἡμέραι ἀλησμόνητοι, ὅταν ἤκουα τὰς στροφάς του ἀπαγγελλομένας ἀπὸ Ἀγγλίδας. Ὁ «Ἡμερήσιος Τηλέγραφος» ἀπέστειλεν εἰς τὸν ποιητὴν ὡς ἀμοιβὴν £ 50. Ὁ ποιητῆς τὰς διέθεσε ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐρυθροῦ σταυροῦ.

Δὲν ἦτο, βεβαίως, διὰ τὴν Ἑλλάδα ὁ Κίπλιγκ ὅ,τι ἦτο ὁ θυελλώδης Βύρων ἢ ὁ γλυκύτατος Σέλλεϋ ἢ ὁ Τὸμ Μούαρ, ὁ ἐθνικὸς τῶν Ἰρλανδῶν ποιητῆς, αὐτοὶ οἱ ρομαντικοὶ ὄνειροπόλοι καὶ ψάλλται τῆς Ἑλλάδος ἄλλ' ἡ συμβολὴ του συνετέλεσεν, ὥστε τὸ «χαῖρ' ὁ χαῖρ' ἐλευθερία» νὰ εὖρη θερμὴν ἀπήχησιν εἰς τὰς καρδίας ἐνὸς εὐγενοῦς καὶ ὑπερηφάνου λαοῦ. Καὶ κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτάς, καθ' ἃς τόσαι ἀκούονται κρίσεις διὰ τὸ ἔργον τοῦ μεγάλου Βρετανικοῦ ποιητοῦ, ἃς ἀκουσθῆ διὰ τὸν μεταφραστὴν τοῦ ὕμνου τῆς Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας καὶ μιὰ εὐγνώμων φωνὴ τῆς Ἑλλάδος.

ΝΙΚ. ΚΑ. ΛΑΝΙΤΗΣ

Ἡ εἰκονογράφησις τοῦ τεύχους

Ὁ Marc Chagall τοῦ σημερινοῦ hors-texte τῆς «Νέας Ἐστίας» τοποθετεῖται ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους ζωγράφους τῆς ἐποχῆς μας. Γεννήθηκα στὰ 1877, στὸ Vitebsk τῆς Ρωσίας, ἀπὸ μικροαστικὴ οἰκογένεια, μὰ νωρὶς ξενιτεύθηκε, διασπόμενος γιὰ τὴ ζωὴ καὶ τὴν τέχνη τοῦ μεγάλου κόσμου. Στὰ 1910 καταστάλαξε στὸ Παρίσι, καὶ